

Ječmen se konju naj daje na debelo zdrobljen. Rž pa ni nič posebno dobra krma za konje, provzročuje koliko. Daje naj se torej le z rezanico pomešana konjem, ki delajo. Če konji močno delajo, daje naj se jim poleg ovsa še na debelo zmleti bob. Tudi staršim konjem je dobro dajati kako sočivje. Za konje so tudi dobre pšenične otrobe, slabše pa ržene. Več kakor 1 kilo se pa otrob konju ne sme na dan dajati, ker sicer konj težko prebavlja in kosti ga začno boleti. Najbolje je, če se mešajo otrobe mej oves in seno.

Po zimi, če konji ne delajo, se lahko konjem daje manj ovsa, zato se pa jim daje korenja, repe, pese ali krompirja, ki se mora poprej na drobno razsekati in dajati s senom. Najboljše je korenje, a dajati se ga vendar ne sme konju več kot po 2-5 kilo na dan. Krompir naj se opere in surov z rezanico pokrmi. Če se pa daje konjem preveč krompirja, jih rado v vampu grize, zato je pa treba se držati neke srednje mere. Pivne tropine so tudi dobre za konje, če se jih ne daje preveč.

Za konje je najboljše seno s travnikov. Dobra je tudi espazeta in lucerna, slabše pa navadna detelja, ki naj se daje le mej slamo. Po letu se konjem tudi lahko daje zeleno krmo, a ne sme biti premlada, da ne napenja. Kadar konji ne delajo, jih je dobro gnati na pašo. Če pa konji hudo delajo, je jim dobro dajati tudi ržen kruh.

Slama je za konje najboljša ovsena in ječmena, pa tudi od sočivja. Za rezanco rabi se le ječmena in ovsena slama. Lanene preše se konjem ne smejo dajati v večji meri.

Posebno je treba pri konjih na to paziti, da se jako točno krmijo, najbolje po trikrat na dan, zjutraj, opoldne in zvečer. Daje naj se jim vedno jednako krme. Po krmljenju, ki traja zjutraj in zvečer dve uri, opoldan nekaj manj časa, pusti naj se konje še pol ure počivati, še le potem naj se vprežejo. Najprej naj se da konjem oves z rezanico, potem pa seno. Ko so konji polovico dane krme pojedli, da se jim vode, ki pa ne sme biti premrzla. Vanjo se dene zdrobljenega ječmena, pšeničnih otrobij ali lanenih preš. Če se krmijo konji z zeleno krmo, naj se jim da vode, ko pojedjo. Če se konji slabše krmijo, dati se jim mora slednji dan soli, kacih 20 gr.

Kmetijske raznoterosti.

Prava kava ima v svojem globokem žlebiču tanko, rumeno kožico, katere nikdo ponarediti ne more. Če kava te kožice nima, je ponarejena.

Trgovina na določeni čas. Pruski deželni zbor je sklenil, da se prepovedo na borzi trgovine na določeni čas z žitom. Dosedaj se je kupovalo in prodajalo žito na borzi, ki se ima izročiti čez dva ali tri mesece. V resnici pa kupec ni mislil žita kupiti, prodajalec pa ne prodati, temveč sta le na posled se pogodila, da je jeden drugemu plačal razloček v žitnih cenah na borzi. Kmetovalci trdijo, da je to jako škodovalo žitni trgovini, ker nikdo ni vedel, koliko je prave žitne kupčije, koliko pa le navidezne. To je zelo vplivalo na žitne cene. Žito se je ponižalo v ceni le zaradi tega, ker so ga na borzi

ponujali tudi taki, ki ga niso imeli. Taka trgovina z žitom v bodoče ne bode v Nemčiji dovoljena.

Poučni in zabavni del.

Varšavski spomini iz 1830. leta.

(Ruski spisal N. P. Makarov.)

IX.

(Konec.)

Ušakov je pustil ženina in nekaj pogovoril z gospodično Jagus in grofinjo Šatkovsko, potem pa povrnil se k njemu in mu naznanil, da je njegova ponudba dobro vsprejeta in da je mlada grofinja takoj pripravljena iti v cerkev. Ženin je bil ves v veselju. Ta trenutek je pa prišel v sobo tovariš, ki je bil odšel z Ušakova naročilom in naznanil, da je v cerkvi vse pripravljeno za poroko.

Ženin z nevesto in Ušakov z drugimi častniki odpravili so se v cerkev, kjer se je poroka izvršila po vseh pravilih katoliške cerkve. Iz cerkve so svatje šli v majorjevo stanovanje, kjer so pustili mlada poročenca. Po tem se je Ušakov s svojimi tovariši vrnil v svoje stanovanje. Ko se je prebudil drugo jutro, jel je premišljati, kaj se je zgodilo prejšnji dan. Ko se je spomnil, kakšno resno šalo je napravil z majorjem, ki je bil močno vinjen kakor on, mu je bilo težko pri srcu.

— Slaba igra, katera se morda slabo izvrši za tiste, ki so jo včeraj izigrali, posebno pa zame! rekel je Ušakov sam seboj, ležeč v postelji. Ko je vstal je vsak čas pričakoval majorja in bil pripravljen na vse mogoče. Pa minul je dan, majorja ni bilo. Minul je drugi in tretji dan, a vedno ga še ni bilo. Ko je minolo deset dnij po svadbi, je Ušakov se resno pripravljaj, da izvrši ločitev. Pri njem so se zbrali vsi, ki so bili pri čudni svadbi, in seveda so se o njej razgovarjali. Od svadbe ni nikdo videl njih občnega druga; prav kakor bi bil umrl. Nakrat zaškripljejo vrata in njih tovariš stopi v sobo. Vsi, posebno Ušakov pripravili so se na jako rezko demonstracijo s strani zeta izmišljene grofinje Šatkovske. Major je nenavadno razvnet, na njem je bilo nekaj nenavadnega. Prvič: bil je umit, obrit in počesan, drugič bila je obleka njegova čedna in neraztrgana, trejič bil je popolnoma trezen, kakor je bilo pri njem redkokedaj. Tako so Ušakov in tovariši pričakovali burnega prizora. In res predno se je bodoči pisatelj „Kirzis Kajsaka“ dobro zavedel, jel ga je major objemati in poljubovati, da bi ga kmalu zadušil, in govoriti z milim glasom:

— Dragi moj brat, oče moj, Vasilij Apolonič. S čim ti hočem povrniti dobroto, ki si mi jo storil. Jaz sem najsrečnejši smrtnik. Ne ženo, temveč družico, angelja sem dobil. Nikjer še nisem videl take ženske. Mlada, lepa, umna, dobra, prijazna in krotka, prav kakor ovčica, in pri tem pa še dobra gospodinja. Sama zgodaj vstane, sama vzbudi slugo in kuharico in pogleda, če je vse umito, očiščeno in ob pravem času pripravljeno. Na trg hodi sama s kuharico, vse kupi, kar sama, kar je